

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Εκδίδεται κατά Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ 'Αρχομένη από της 'Ιανουαρίου ή 'Ιουλίου 'Εξαμηνιαίου 50.0—'Εξαμηνιαίου 60.00	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ ΑΡΙΘ. 18 (Παραπλεύρως δύναν. τμήματος Πλάκας)
---	---------------------------------	---

ΠΟΙΟΣ ΝΑ ΖΗΤΗΣΗ ΤΗΝ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΝ;

Τὸ ζήτημα θέτομεν ἀπέναντι τῆς οἰκαγενείας, ἥτοι μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς. Διότι, δυστυχῶς διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, αἱ δυσαρέσκαι καὶ αἱ ψυχρότητες καὶ αἱ ρήξεις δὲν ἐπισυμβαίνουν μόνον εἰς τοὺς ξένους, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς οἰκιακούς. Καὶ ἀφοῦ ὑπερπληθύνθησαν μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναίκης, μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ τῆς κόρης, οἱ τραχεῖς λόγοι, τὰ ἐξημμένα βλέμματα, αἱ σπασμωδικαὶ χειρονομίαι, ἐπακολουθεῖ τότε περίοδος τις σιωπῆς, ἀλλὰ σιωπῆς ἀτμώδους, βρεθείας, καταθλιπτικῆς. Ὁ ἀνὴρ περὶ πρὸ τῆς γυναικὸς τοῦ ὑποκρινόμενος τὸν τυφλόν. Ἡ γυνὴ διέρχεται πρὸ τοῦ ἀνδρὸς τῆς προσποιουμένη τὴν ἀλλοίθωρον. Ἡ μήτηρ ἔχει μόνον ῥάχιν διὰ τὴν κόρην τῆς. Καὶ ἡ κόρη, ἀφοῦ πρὸ μικροῦ ἔδειξεν ὅλην τὴν εὐκρινεσίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς γλώσσης τῆς, κάμνει τῶρα τὴν ἑλπίαν καὶ βιώσῃ πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

Εἶνε ἔχθρα τοῦτο ; Ὁχι. Ἡ ψυχὴ ἐσωτερικῶς ἠμπορεῖ νὰ μετεμелήθῃ ἤδη διὰ τὰς ἐλπεινάς οἰκογενειακὰς σκηνας. Καὶ ἡ καρδία ποθεῖ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς αἰθρίας καὶ τῆς γαλήνης. Οἱ ὀφθαλμοὶ διψοῦν καὶ πάλιν τὸ ἱερὸν βλέμμα καὶ τὰ χεῖλη ἀναζητοῦν τὸ ἐπίχαρι μειδίαμα, τὸ δημιουργοῦν εἰδός τι παραδείσου ἐντὸς τοῦ οἴκου.

Καὶ ὅμως οἱ πόθοι δὲν θραύονται, τὰ σύννεφα μένουσιν, καὶ ἡ βαρεῖα σιωπῇ ἐξακολουθεῖ μετὰ τὴν δῆθεν ἀδιαφορίαν ἐκείνην, τὴν ἀποτελοῦσαν μεταξὺ τῶν οἰκιακῶν ἀληθῆ κόλασιν. Αἰότι ἡ συμφιλίωσις ἀπὸ κανένα δὲν ἀποκρούεται, ἀλλ' ὁ καθεὶς περιμένει τὸν ἄλλον νὰ τὴν πρωτοζήτησῃ. Ὁ ἀνὴρ, ὁ κάμνων τὸν τυφλόν, εἶνε ὅλος βλέμμα, καὶ ἐσωτερικῶς ἐπαιτεῖ τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ μειδίαμα τῆς γυναικὸς τοῦ. Ὁ ἴδιος πάθος διαφλέγει καὶ αὐτήν, μολονότι προσποιεῖται τὴν ἀλλοίθωρον. Καὶ μήτηρ καὶ κόρη δὲν βλέπουν τὴν ὄραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ τὰς δροσίτῃ καὶ πάλιν ἡ συνομιλία ἢ ἐν στοργῇ. Ἀλλ' ὅλον τὸ ζήτημα εἶνε εἰς τὸ ποῖος θὰ κάμῃ τὴν ἀρχήν. Καθόσον κανεὶς δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ σφάλμα ἦτο ἰδικόν του. Καὶ νομίζει, ὅτι ἡ ἀξιο-

πρέπειά του σφύζεται, ἐὰν φανῇ ὅτι δέχεται τὴν συμφιλίωσιν καὶ ὅχι τὴν ζητεί.

Ἀλλ' εἶνε τάχα ἀξιοπρέπεια αὐτό, ἡ μορφή ἐγωισμοῦ, τὸν ὁποῖον δημιουργεῖ ὁ ἐν ἡμῖν παλαιὸς ἄνθρωπος, ὁ περιφέρων τὰ πάθη τοῦ καὶ ὅπου τὰ πάντα καλοῦν πρὸς τὴν μίαν ψυχὴν καὶ τὴν μίαν καρδίαν ;

Διότι, μήτηρ καὶ κόρη, τί εἶσατε τάχα σεῖς ἢ μὴ ἀπέναντι τῆς ἄλλης ; Εἶσατε δύο ἐγῶ, ἐκ τῶν ὁποῶν τὸ ἐν πρέπει νὰ φανῇ ὅτι ἠμπορεῖ νὰ πατῇ ἐπάνω εἰς τὸ ἕτερον ; Καὶ ὅμως τὸ γνωρίζετε καλῶς, ὅτι καμμία ἀκόμη μουσικὴ δὲν ἠμπόρεσεν οὐδὲ θὰ ἠμπόρεσῃ νὰ συνθέσῃ ἔστω μὲ τόνους γλυκυτέρους ἐκείνων, τοῦ ὁποῦτος παρουσιάζει τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς καὶ τῆς κόρης.

Καὶ σεῖς οἱ σύζυγοι, διὰ τί βασιανίζεσθε ἄδικα καὶ ἐξευτελίζεσθε, περιμένοντες ποῖος θὰ ρίψῃ κάτω τὸν ἑαυτὸν τοῦ ζητῶν πρῶτος, τὴν ἀγάπην, διὰ νὰ μείνῃ ὁ δευτέρος μετὰ τὴν κρυφὴν καύχησιν ὅτι παρεκλήθη καὶ δὲν παρεκώλεσεν αὐτός ; Ἐγὼ δὲν σὰς λέγω νὰ σκεφθῇτε πόσον, προκειμένου μεταξὺ συζύγων, εἶνε τοῦτο ἐγκληματικόν, ἀλλὰ σὰς καλῶ μόνον νὰ ἐννοήσητε πόσον εἶνε γελοῖον καὶ ἐξωφρενικόν. Διότι τί εἶσατε σεῖς ; Ἀνὴρ καὶ γυνή, διὰ τοῦ τιμίου καὶ ἱεροῦ συνδέσμου τοῦ γάμου ἡνωμένοι. Εἶσατε δηλαδὴ, ὡς σὰς θέλει ὁ Θεός, ὡς σὰς ἠύλόγησεν ἡ Ἐκκλησία, ὡς ὑπεσχέθητε οἱ ἴδιοι ὅτι θὰ εἶσατε καὶ ἐννοεῖτε ὅτι ὀφείλετε νὰ εἶσατε, μὴ ψυχὴ καὶ μὴ καρδία. Πῶς λοιπὸν ὁ εἶς αὐτὸς κάμνει σκέψεις καὶ προβάλλει ἀπαιτήσεις ὁποῖαι αἱ ἰδικαὶ σας ; Τί θὰ ἐλίσσετε σεῖς, ἐὰν ἠκούετε ἀνθρώπον τινα, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς μὲν νὰ ἐμάλυνε μετὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ, κατόπιν δὲ νὰ ἔλεγε πάλιν πρὸς τὸν ἑαυτὸν ποῦ ἀποτεινόμενος : κύριε, θὰ μοῦ ἡμιλήσῃς σὺ πρῶτον, καὶ τότε μόνον θὰ φιλιωθῶμεν ; Θὰ ἐγελᾷτε ; Καὶ τί ἄλλο παρὰ γέλωτας, ἀλλὰ γέλωτας οἴκτου ἀξίζει τὸ ὅτι σεῖς, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἔν, ὅχι μόνον μάχεσθε, ἀλλὰ καὶ διατηρεῖτε σιωπηρῶς τὴν μάχην μετὰ παθολογικὴν ἀντίληψιν ἐλπεινῆς ἀξιοπρεπείας, εἰς τὴν ὁποῖαν ζητεῖ ὁ εἰς σύζυγος νὰ φανῇ ὅτι ὑποσκελίζει τὸν ἕτερον, ἥτοι ὅτι εἶνε ἀνώτερος αὐτός ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ; Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐννοήσατέ το καλῶς. Ἡ ἀγάπη δὲν

μάχεται, δὲν συνοφρυούται, δὲν χολοῦται, δὲν γυρίζει πλάτην, δὲν κάμνει τὸν τυφλόν, οὐδὲ φιλοδοξεῖ δάφνας ἀλλοιούρου. Ἡ ἀγάπη εἶνε ὅλη βλέμμα, ὅλη ἰλαρότης, ὅλη ἀγαθότης, μὴ ζητοῦσα τὰς ῥήξεις· ἀλλ' ἀποφεύγουσα αὐτὰς διὰ πάσης συμβιβαστικότητος καὶ διὰ πάσης υποχωρήσεως· φθάνει μόνον νὰ μὴ θίγεται μὲ ταύτην ἡ ἀγάπη ἢ πρὸς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ ἐν, καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν καὶ ἀτέλειαν, ἀνὴρ καὶ γυνή, μήτηρ καὶ κόρη, ἀνταλλάξουν ποτὲ λόγους ψυχρούς, ὁ ἐξουτελισμὸς δὲν εἶνε εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ τείνῃ τὴν χεῖρα τῆς συμφορῆς, ἀλλ' εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν ἐκείνον ἐγωισμὸν, ὅστις ἀναβιβάζει τὴν ἀγάπην ἐν ὀνόματι τῆς θῆθεν ἀξιοπραΐας. Διότι ὁ ἐπαναφέρει τὴν ἀγάπην ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἐπαναφέρει τὸν Θεόν· πρέπει δὲ νὰ εἶνε τις πολὺ δυστυχής, διὰ νὰ νομίζῃ ὅτι ὁ βαδίζων πρῶτος πρὸς τὴν συμφορὴν μὲ τὸν Θεὸν ὁδηγόν, δὲν εἶνε τόσον ἀξιοπρεπής, ὅσον ὁ ἄλλος, ὁ ἐννοῶν νὰ κρατῇ ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσώτερον ἐπὶ τῆς γυρισμένης πλάτης τοῦ τὸν Διάβολον.

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

"ΑΝΑΠΑΛΑΣΙΣ".

ΕΚΘΕΣΙΣ ΒΥΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΣ

Ἡ ψυχολογία μου ἐν Σκοπέλῳ

Ἐνεκα τῆς ἀμοιβαίας ἐπιρροῆς, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξύ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ σωματικὴ ἀσθενεία καὶ ἡ κόπωση αὐτὴ συνεπάγεται ψυχικὴν τινα χαλάρωσιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ εἶχον ὑποστῆ κατὰ τὴν εἰς Σκόπελον μετάβασιν μου.

Ἐἰς τὰς συμπαχοῦσας ἑμῶς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις ἡ θεραπεία δὲν εἶνε πάντοτε ἀναγκαῖα νὰ ἀρχίσῃ ἀπ' ὅθεν ἤρξατο ἡ νόσος· διότι, ἐνῷ πλεισταῖς ἡ ψυχὴ πάσχει ἐκ τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν, μία οἶον δὴ ποτε μέτων ἔντονος ψυχικῆς θεραπείας δύναται νὰ ἄρῃ ἐκ τοῦ μέσου οὐχὶ μόνον μικρὰς ἀλλὰ καὶ σπουδαιότητας σωματικὰς ἀσθενείας ἀθεραπεύτους θεωρηθείσας. Τοιαύτην δὲ τινα ψυχοθεραπεῖαν ὑπέστην ὁ ἴδιος, ὡς ἀντελήφθην, ἐν Σκοπέλῳ, ἡ ὁποία σπουδαίως ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς σωματικῆς μου καταστάσεως· συνέβη δὲ διὰ τοὺς ἐπομένους λόγους.

Ἀστυνόμοι καὶ δικασταί.

Βεβαίως καὶ εἰς τὰς πολυανθρώπου πόλεις, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὅπου τὰ πράγματα εἶνε μᾶλλον εὐδιάκριτα, καταπλησσεται τις καὶ πάσχει ψυχικῶς ἀντιλαμβάνομενος πολλὰς τὰ παράπονα καὶ τὴν κατακραυγὴν τοῦ κόσμου καὶ τὴν μεροληψίαν καὶ τὰ ἀδικήματα ἐκείνων, οἵτινες ἐτάχθησαν φρουροὶ τῆς τιμῆς, τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς μισθοδοτοῦσι διὰ τοῦ ἰδρώτός των. Πούναντιον δὲ ἡ καλὴ ὄψις τοῦ πράγματος, αἱ ὁμοκαὶ δηλονότι σχέσεις μεταξύ αὐτῶν συνεπάγονται

τὴν κοινωνικὴν ἀρμονίαν καὶ τὸ εὐχάριστον καὶ τερπνὸν ψυχολογικὸν συναισθήμα παντός ἀντιλαμβανομένου τὴν καλὴν κατάστασιν.

Ἐν Σκοπέλῳ ὀλίγον μετὰ τὴν ἀποθίβασίν μου ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου μὲ ἐπιλήσιασεν εὐπρόσωπός τις κύριος καὶ μὲ ἐχαιρέτισε μὲ τὸ ἐπάνωμυρόν μου εἰκειότατα καὶ μοι εἶπεν ὅτι εἶνε ὁ Βιρηνοδίκης τοῦ τόπου Ν. Ἀγαλλόπουλος· μοι προσέθηκε δὲ πρὸς ἐξήγησιν τῆς οἰκειότητος καὶ τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν ἐξεδήλου διὰ τὴν ἐκεῖ ἀφίξίν μου, διὰ μὲ γνωρίζει ἀπὸ τὸ "Ἀστρὸς, ἐνθα πρὸ ἐτῶν εἶχον μεταβῆ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ εἶχομεν γνωρισθῇ.

Μετὰ ταῦτα ἐγνώρισα καὶ τὸν Ἀστυτόμον τοῦ τόπου κ. Ἀγαμέμνονα Καραζῶν ὑπομοίραρχον, ἀνδρὰ σεβαστότατον, ὡς ἐκ πρώτης ὅψεως τὸν ἀντελήφθην.

Ὅμως, ἵνα σχηματισθῇ ἐν ἐμοὶ τόσον περὶ τοῦ Ἀστυνόμου ὅσον καὶ περὶ τοῦ Βιρηνοδίκου καλὴ ἰδέα καὶ ποιήσῃς εἰς τὸν χαρακτῆρά των καὶ δημιουργηθῇ ψυχολογικὴ κατάστασις ἄριστη εἰς τὴν ψυχὴν μου, δὲν ἐπῆρκει μία ἀπλή γνωριμία, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἡ περὶ αὐτῶν μαρτυρία τοῦ τόπου, ἡ ὁποία ἀκριβῶς ἐπεβεβαίωσε τὴν ψυχολογικὴν μου ἀντίληψιν· διότι πάντες λίαν εὐφρόμως ὁμολοῦν περὶ τῶν ἐντιμοτάτων καὶ λίαν ἐναρέτων αὐτῶν ὑπαλλήλων.

Συνέχεια ὁμιλιῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς πρώτης ὁμιλίας τῆς γενομένης τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου τῆς 18 Αὐγούστου ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸ πλῆθος, ὅτι τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης θὰ ἐγίνετο ἡ δευτέρα ὁμιλία εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν κατὰ τὴν ἄρᾴ τῆς θείας λειτουργίας. Αἱ ἄλλαι ἐνορίαι ἐπέκραναν τὰς λειτουργίας των γρηγορώτερον καὶ οὕτως ἐπρόφθασαν οἱ δυνάμενοι νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ θεῖον κήρυγμα, χάριν τοῦ ὁποίου ὁ πλεῖστος κόσμος ἤλθεν ἐκεῖ νὰ ἀκούσῃ καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν.

Ἐἰς τὰ μέρη, ὅπου πάντες γνωρίζονται μεταξύ των, οὐχὶ σπανίως συμβαίνει σκάνδαλα μὲ τὴν ἀδοξον ἐπιδείξιν, τὴν ὁποίαν κάμνουν μερικοὶ κεκαυτηριασμένοι τὴν συνείδησιν ἢ χαρακτηριστικώτερον εἰπεῖν ἀνόητοι ἐκ τῶν θεωρουμένων καὶ μορφωμένων διὰ τῆς συστηματικῆς ἀπουσίας των ἀπὸ τὰς ἱερὰς λειτουργίας. Τὸ σκάνδαλον δὲ αὐτὸ κορυφούται μέχρις ἀνακατήσεως, ὅταν ἡ ἀνόητος τακτικὴ των περιλάβῃ καὶ τὸν θεῖον λόγον, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς ἐξακολουθεῖ σπανίως νὰ ἀκούσῃται. Εὐτυχῶς ἡμῶς ἐν Σκοπέλῳ οὐδεὶς ἐσκάνδαλισε τοὺς ἄλλους, τούναντιον δὲ μάλιστα ὁ λαὸς ἔμεινε λίαν εὐχαριστήμενος ἐκ τοῦ καλοῦ παραδείγματος, τὸ ὁποῖον τῷ παρίσχον πάντες ἀνιξαιρέτως, καὶ οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ πρῶτοι τῶν ἐντοπίων.

Ὁ ζῆλος τῶν κατοίκων τῆς Σκοπέλου ἔπρεπε νὰ ἐπιβεβαιωθῇ καὶ ἐπιβεβαιώθη καὶ διὰ τρίτης ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἐγένετο τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημαρχείου. Τὸ θέαμα τῆς ὥρας αὐτῆς πνευματικῆς ὁμηγύρεως ἦτο λίαν συγκινητικόν. Πλὴν δὲ τῆς ἐκ χαρᾶς συγκινήσεως εἰς αὐτὰς τὰς στιγμὰς αἰσθάνεται τις καὶ μίαν ἐνδύμχον

ὀλῆψιν διὰ τὴν μέχρις ἀστοργίας ἐγκατάλειψιν τοῦ ἡμετέρου λαοῦ εἰς τὴν τύχην του, ἐλλειπόντων φεῦ! πάντων τῶν μορφωτικῶν καὶ ἀναπλαστικῶν μέσων.

Ὅπως καὶ ἄλλαχοῦ, οὕτω καὶ ἐν Σκοπέλῳ ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον ἡ ἰδέα τῆς ἰδρύσεως Ἀπὸκτικῆς Σχολῆς, εἰς ἣν νὰ διδάσκωσι ποικίλας πρακτικὰς γνώσεις οἱ τοῦ τόπου ἐπιστήμονες, οἱ ὅποιοι δὲν εἶνε ὀλίγοι· εἶδον δὲ μετὰ πλείστων μου εὐχαριστήσεως ὅτι καὶ ὁ τότε Δήμαρχος καὶ ἱατρός κ. Γιωργάρος καὶ ὁ ἕτερος ἱατρός κ. Βακράτσας καὶ ὁ συνταξιούχος σχολάρχης κ. Σάββας ὡς καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ δημοτικοῦ Σχολείου κ. Δροσόπουλος ἡσπασθήσαν τὴν ἰδέαν καὶ ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς ἐνσάρκωσός της μετὰ τοῦ προσήκοντος ἐνδιαφέροντος. Εὐχάριστον δὲ εἶνε ὅτι ὑπὲρ τῶν εἰρημνίων ἰδεῶν εἶνε καὶ ὁ νέος δήμαρχος κ. Γεωργιάδης συγγενὴς στενὸς τοῦ πρῶτου κ. Γιωργάρα, καθ' ὅς ἐλαβον ἐν τῇ τόπῳ πληροφορίας· ἐπομένως ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι καὶ μὲ τὴν ἡμετέραν δυνατὴν ἐνδρὸμὴν κατὰ τι καλὸν θὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τὴν Σκόπελον, ὅπερ θὰ εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὸν ἐπιδειχθέντα ζῆλον ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ τὴν ἐκεῖ γενομένην ὑπ' ἐμοῦ ἀκροβολιστικὴν ἐργασίαν.

ἄρχ. Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἰδὼν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Σεβαστιανὸς τὸν πλοῦτον καὶ τῶν θεωριῶν τὸ βάθος, ὡς περιλείπει τὸ δυσέυρετον βιβλίον ἡ ἱερὰ Κατήχησις Νικολάου Βουλγάρωος τοῦ Κερκυραίου, ἔγνω νὰ ἐκδόσῃ αὐτὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον διεργυμμένην καὶ δὴ κατὰ τὸ γλωσσικὸν ὕψος ἀναγαῶν αὐτὴν εἰς τὴν καθαρεύουσάν. Ἡ βιβλίον ἤδη εὐρίσκεται ὑπὸ τὰς πιεσθήρια, συνίσταται δὲ περὶ τὰ 18 τυπογραφικὰ φύλλα εἰς Δ' καὶ τιμᾶται εἰς ὄφελος τοῦ ἱερὰ. Ταμίῳ Κερκύρας δραχμῶν τριῶν.

Τοῦτο κατὰ καθήκον ἀναγγέλλει τοῖς ἐπιθυμοῦσι νὰ πορισθῶσιν ἱερὰν Κατήχησιν καὶ μέλλουσι νὰ θαυμάσωσι τὸ θεῖον καὶ τετυρωμένον αὐτῆς περιεχόμενον, ὅπερ ὁ ἐκδότης ὁμολογεῖ ὅτι οὐδέποτε ἀπήντησε τοιοῦτον εἰς ἄλλα βιβλία τοῦ εἴδους τούτου.

ΒΛΕΓΧΟΣ ΑΝΑΣΚΕΥΗΣ ΑΝΑΣΚΕΥΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

Ἐἶδομεν ἀνωτέρω ὅτι τὴν μεταφορικὴν ἐξήγησιν τῶν φράσεων τοῦ Χριστοῦ «τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου» καὶ «τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου» διὰ τῶν φράσεων αὐτοῦ παριστᾷ τὸ σῶμά μου» καὶ αὐτοῦ εἰκονίζει τὸ αἷμά μου» στηρίζει ὁ φίλος μας ἀρθρογράφος εἰς τὴν κατ' αὐτὸν ἐν τῇ Ἀραμαϊκῇ γλῶσσῃ ἔλλειψιν τῆς διὰ τοῦ ἐστὶ ἐκφορᾶς τῶν λέξεων εἰκονίζει, συμβολίζει, δηλοῖ, παριστᾷ, σημαίνει· ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη εἶνε ἐντελὴς ἐσφαλμένη. Ἐν πρώτοις βιβλία διασωθέντα ἐν τῇ Βιβλικῇ Ἀραμαϊκῇ γλῶσσῃ τῇ λαλουμένῃ παρ' Ἑβραίοις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ

Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων εἶνε ἐλάχιστα καὶ ἀποτελούνται ἐκ δύο λέξεων τῆς Γενέσεως (λα, 47), ἐνὸς στίχου τοῦ Ἱερεμίου (ι, 11), ἐνὸς τεμαχίου τοῦ Δανιήλ (Β, 4—Ζ, 28), δύο τεμαχίων τοῦ Β. Ἐσδρα (δ, 8—στ, 18, Ζ, 12—26) καὶ ὀλίγων λέξεων καὶ φράσεων τῆς Κ. Δ. Ὡς ἐκ τοῦ ἀνεπαρκούς τῶν διασωθέντων βιβλίων οἱ Ἑβραϊολόγοι εἶνε ἐφεκτικοὶ ν' ἀποφανθῶσι θετικὸν τι περὶ τῆς Ἀραμαϊκῆς γλώσσῃς. Τὰ δὲ λοιπὰ βιβλία τῆς Π.Δ. εἶνε γεγραμμένα ταῦτα ἑβραϊστὶ πλὴν τῆς Σοφίας τοῦ Σολομώντος, τοῦ Β καὶ Γ βιβλίου τῶν Μακκαβαίων, τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἱερεμίου, τῆς Σωσάννης, τῆς προσευχῆς Ἀζαρίου καὶ τοῦ ὕμνου τῶν τριῶν παιδῶν, τοῦ Βήλ καὶ Δράκοντος καὶ ἐξ τεμαχίων τῆς Ἑσθῆρ (α, 1—25, γ, 1—24, δ, 1—5, ε, 1—20, η, 1—45, ι, 11—20), γεγραμμένων Ἑλληνιστὶ καὶ τοῦ Δ. Ἐσδρα, τοῦ Ταβίτ, τῆς Ἰουδείθ, τῆς Σοφίας Σειράχ, τοῦ Βαρούχ καὶ τοῦ Δ' βιβλίου τῶν Μακκαβαίων ἑβραϊστὶ μὲν ἀρχικῶς γεγραμμένων, σωζομένων ὅμως Ἑλληνιστὶ ἐν τῇ μεταφράσει τῶν Ο'. Ἀλλ' ἡ ἑβραϊκὴ γλῶσσα ὡς ζῶσα ἐλαλεῖτο καὶ ἐγράφετο ὑπὸ τῶν ἑβραίων μέχρι τοῦ Β π.Χ. αἰῶνος. Ἢτα δὲ ἐκ τῆς συγκοινωνίας τῶν ὀλιγαριθμοτέρων ἑβραίων πρὸς τοὺς περιστοιχιζόντας αὐτοὺς πολυαριθμοτέρους Ἀραμαίους, βαθμὴν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπεκράτησεν ἡ Ἀραμαϊκὴ, κατ' ἀρχὰς μὲν παρὰ τοῖς ἐν τῇ διασπορᾷ ἑβραίοις, εἶτα δὲ καὶ κατ' ὀλίγον μέχρι τοῦ Β' π.Χ. αἰῶνος καὶ παρὰ τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ, ὅπου τετελείως ἀπορροφηθεῖσα ἐξέλιπεν ἡ ἑβραϊκὴ ὡς ζῶσα καὶ λαλουμένη καὶ ἀντικατέστη διὰ τῆς ἀραμαϊκῆς. Ἦνε ἀληθὲς ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσῃς μέχρι τοῦ 10' μ.Χ. αἰῶνος ἐγένοντο πολλὰ ἐργασίαι ὑπὸ πολλῶν σοφῶν, ἀλλ' ἔνεκα πολλῶν δεσχευειῶν, ὡς παρτίχει ἡ γλῶσσα αὕτη τοῖς ἐνδιατρίβουσι περὶ αὐτὴν, δὲν κατέληξεν αὐταὶ εἰς θετικὸν συμπέρασμα, τῶν μὲν ἀναιρουμένων τοῦς δὲ ὡς ἐκ τούτου καὶ οἱ νεώτεροι οἱ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν καταγινόμενοι ἐπέχουσι νὰ ἐκφέρωσι θετικὴν γνώμην περὶ τῆς ἑβραϊκῆς καὶ ἀραμαϊκῆς γλώσσῃς. Ἀλλ' ὁ φίλος μας, μνηδύως λαβὼν ὑπ' ὅψιν τὰς διασχερίας ταύτας, ἐπιπολαιῶς ἐξετάζων καὶ κρίνων, οὐδὲ ὅπως δυσκολεύεται νὰ μᾶς λύσῃ τὸ μέγα καὶ πολύκροτον τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσῃς ζήτημα, ἀποφαινόμενος ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ καὶ ἀραμαϊκὴ γλῶσσα στερεῖται τῶν λέξεων δηλοῦν, παριστᾷ, εἰκονίζει, συμβολίζει καὶ σημαίνει, καὶ ἐκφράζει ταύτας διὰ τῆς λέξεως ἐστὶ, ὅπερ οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης καίπερ ἐργαζόμενοι ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀπέχουσι νὰ εἰπωσιν ὅτι ἔλυσαν. Ἀλλ' ἡμεῖς, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς μέχρι τοῦδε ἐργασίας τῶν ἑβραϊολόγων, εἰμεθα τῆς ἐναντίας γνώμης, ὅτι οὔτε ἡ ἑβραϊκὴ οὔτε ἡ ἀραμαϊκὴ γλῶσσα στερεῖται τοιούτων λέξεων, ὡς δύναται τις νὰ πεισθῇ ἐκ τῶν λέξεων πεσέλ=εἰκονίζει, γατζάρ,=παριστᾷ, χῶλ.=ποιεῖν εἰκόνα, νταμά, ἥτις, οὕσα ἀραμαϊκῇ, σημαίνει εἰκονίζει, ποιεῖν εἰδωλον, ἡ ὁμοίωμα, ὡς δύναται τις νὰ βεβαιωθῇ καὶ ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ κειμένου, ἐνθα τὸ χωρίον Δανιήλ (β, 31—38 γ, 1—15) διασώζεται ἀραμαϊστὶ ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, νζελέ,=τύπος, εἰκὼν, σιμά.

Καὶ ἡ λέξις κατὰ σημαίνουσα καλεῖν ἐξ Ἰσου δύναται νὰ τεθῇ μεταφορικῶς ἀντὶ τῆς λέξεως· παριστᾶν. Τὸ δὲ ἐστὶ κανονικῶς καὶ κυρίως ἔχει δύο σημασίας, ὑπαρκτικὴν ('Ιωάν. στ, 9) καὶ συνθετικὴν, ὑφ' ᾧ· ἀπαντᾷ ἐν τε τῇ Π. καὶ Κ. Δ. ὡς παρητήρησαν λίαν ὁρθῶς ἐκ μὲν τῶν ἀρχαιοτέρων ὁ Λούθηρος, ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ καὶ ἑτεροὶ ἐβραϊολόγοι· πρβλ. Δελλιτζ. ἐρμ. Παλ. Διαθ. Γεγενίου ἐρμ. καὶ Θεσαυρὸς φιλολογ. καὶ κριτικ. ἐβραϊκ. καὶ Χαλδ. γλώσσης; Π. Διαθήκη). Πρὸς τούτους παρητηρούμεν ὅτι, ὡς τὸ ἐστὶ εἶχε τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθρογράφου ἐννοουμένην σημασίαν, οἱ εὐαγγελιστὰὶ καὶ οἱ ἀπόστολοι, εἰδήμονες ὄντες τῆς ἐβραϊκῆς καὶ ἀραμαϊκῆς, ἐν τῇ Ἑλληνιστῇ διατυπώσκει τοῦ χωρίου θὰ ἐποίουν τὴν χρῆσιν τῆς ἀντισταίχου τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ παραδόσει τῆς θείας εὐχαριστίας· ἐκφερομένης λέξεως, καθ' ὅτι ἡ Κ. Διαθ. συνεγράφη Ἑλληνιστῇ, ἡ δὲ ἑλληνικὴ γλῶσσα βρῖθει τοιαύτων λέξεων ὡς ἐκ τε τῆς καθημερινῆς χρήσεως καταφθίναται καὶ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρινῆς γλώσσης, εἰς ἣν ἐγράφη ἡ ΚΔ. ἔνθα τοιοῦτων ῥημάτων καὶ λέξεων χρῆσις γίνεται εἰς διαφορὰς σημασίας· τοῦ μὲν δηλοῦν ἐπτάκις, τοῦ σημαίνον ἐξάκις, τοῦ δὲ παριστάνω, δις καὶ τῶν λέξεων τύπος δεκαπεντάκις, εἰκὼν δις καὶ εἰκοστάκις καὶ ἀπαξ τοῦ ῥήματος ἀλληγορεῖν (Γαλ. δ, 24). Ἀξιοσημεῖοι εἶνε αἱ φράσεις... Εἰ ἀπαξ ὁλοῖ τῶν αὐλουμένων τὴν μετέθεσιν (ιβρ ιβ, 27 πρβλ θ, 8) καὶ ταῦτα τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν (α Κορ. ι' 6) καὶ ταῦτα δὲ πάντα τύποι συνέβαινον ἐκείνοις (α Κορ. ι' 11) ὅς ('Αδάμ) ἐσσι τύπος τοῦ μέλλοντος ('Ρωμ. ε'. 14) ἔνθα αἱ λέξεις τύπος καὶ τύποι κινεῖται ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ παριστᾶν, εἰκονίζειν, συμβολίζειν, διὸ εἶνε σκόλοψ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν διαμαρτυρομένων, ἐν οἷς καὶ τοῦ ἀρθρογράφου. Ἡ δὲ ἔνστασις περὶ τῆς πρὸς ἐβραίους ἐπιστολῆς τοῦ φίλου μας δὲν ἔχει ἰσχύν, ἐνὸσω πάντες ποιοῦμεθα χρῆσιν αὐτῆς, καθ' ὅσον μάλιστα ἡ ἔνστασις ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τὴν ὁσπνευστίαν, ἀλλὰ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συγγραφέως, καὶ ἀφοῦ ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὰ λοιπὰ βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης. Ἐάν δὲ, καθ' ὑπόθεσιν, ἐνδιδόντες εἰς τὰς ἀκαιτήσεις τοῦ φίλου μας ἀρθρογράφου δεχθώμεν ὅτι μετὰ πλείστον ἐβραϊσμῶν, οὐς ἀνωτέρω εἶδομεν, διετῆρξεν ἡ Κ. Δ. καὶ τοῦτον τὸν ἐβραϊσμόν. ὅτι δηλ. τὸ ἐστὶ ἔβρ. τίθεται ἀντὶ τοῦ παριστᾶν (ἀρθρ. 221 σελ. 2783 σελ. σὺλ. Α καὶ Β'), καὶ ἐντεῦθεν οὐδὲν καρποῦται καθ' ὅτι οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ εὐαγγελιστὰὶ ἐν τοιαύταις περιστάσεσι θέτουσι τοὺς ἐβραϊσμούς, αὐτοὶ δὲ οἱ ἴδιοι ἢ δι' ἑλλήλων συμπληρωματικῶς τοὺς ἐξηγουσιν. π. χ. Ἀββᾶ, πατὴρ (Μαρκ. ιδ, 36) Γαλ. δ, 6 (Ρωμ. η, 15 - 16.). Ἀκελδαμά, τοῦτέστι χωρίον αἵματος; (Πραξ. α, 19.), Βη-θεσά, κολυμβήθιον ('Ιωάν. ε, 2). Γαββαθα, λιθόστρωτος ('Ιωάν. ιθ, 14) Γολγοθᾶ, κρανίον τόπος ('Ιωάν. ιθ, 1δ) Ταλιθᾶ κοθμ, τὸ κοράσιον ἔγειραι (Μαρκ. ε, 41) Ἐφραθᾶ, διανοίχθητι (Μαρκ. ζ, 34) Ἐλωι Ἐλωι λαμ-σασραθαν, ὁ Θεὸς μου ὁ Θεός μου, εἰς τὴν με ἱγνατίπες (Μαρκ. ιε, 34). Ταβιθᾶ, Δορκὰς (Πραξ. θ, 36). Κοδράνης

(Ματθ. ε, 25) λεπτόν (Λουκ. ιβ, 58) *Κενυρωλον*, ἐκκόνταρχος (Μαρκ. ιε. 40 45 πρβλ. Ματθ. κζ, 54 Λουκ. κγ, 47) Μαράν ἀθά 'α Κορ. ις 22) ὁ Κύριος Ἰησοῦς (Φίλιπ. δ, 5 πρβλ. Ἀποκ. κβ. 19—20) ἔνθα οἱ ἐβραῖοι καὶ οἱ Λατίνισμι κατὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀμέσως, ποτὶ δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων συγγραφέων τῆς Κ. Δ. ἐξηγουνται. Κατὰ ταῦτα, ἐὰν εἰς τὰς φράσεις «τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου» καὶ αὐτοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου» ὑπῆρχε μεταφορά, καὶ τὸ ἐστὶ εἶχε τὴν σημασίαν τοῦ ἐκκονίζεαι, συμβολίζεαι, παριστᾶν κτλ. ἢ ὁ πρωτεύων γελιστὴς Ματθαῖος δὴ μᾶς ἐξήγει τί ἐνόει λέγων αὐτοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου» ἢ τοῦλάχιστον τοῦ Μάρκου, ὅς ἐκ τοῦ συμπληρωματικῆς χαρακτῆρος του εὐαπὸς τὸν Ματθαῖον, ὅς ἐξήγει τὴν φράσιν τοῦ Χριστοῦ τί ἐνόει λέγων αὐτοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου» ἐνῶ παρατηροῦμεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπαναλαμβάνει ὁμοίως (Μαρκ. ιδ, 22). Ἡ τοῦλάχιστον θὰ ἐξήγει ὁ Λουκᾶς ὡς συμπληρωτικῆς καὶ τῶν δύο· ἀλλὰ τὸὐναντίον καὶ αὐτὸς ἐπαναλαμβάνει τὴν ἰδίαν φράσιν (κβ, 19—22). Ἐὰν δὲ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ δύο τελευταῖοι μὴ ὄντες αὐτῶν τοῦ διδασκαλίας τῷ Χριστῷ διευτύπωσαν τὴν φράσιν οὗτος ἐῦρον αὐτὴν ἐν τῇ αὐτόπῃ καὶ αὐτῇ κῆρ Ματθαίῳ, τότε δὲν βλέπομεν διὰ τί ὁ Ἰωάννης, ὅστις πάντοτε συμπληροῖ, ἐξηγεῖ, ἀναπτύσσει καὶ ἀναλύει τὰς φράσεις αὐτῶν, δὲν μᾶς ἐρμηνεύει τί ἐνόει ὁ Χριστὸς λέγων αὐτοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου» καὶ αὐτοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου», ἀλλὰ τὸὐναντίον ἐπαναλαμβάνει τὴν φράσιν ἐπὶ τῆς τῷ τρέφειν τὴν σάρκα καὶ τετρακίς τὸ πίνειν τὸ αἷμα (Ἰωάν. 31—62). Γιὰ δὲ ἄλλο δεικνύει τοῦτο παρὰ ὅτι ἐννοεῖ καὶ οὗτος ὅτι κατὰ γράμμα πρέπει νὰ ἐκληθῇ ἡ φράσις καὶ οὐχὶ μεταφορικῶς; Καὶ τῷ ὄντι» καὶ ἐὰν δὲν εἴχομεν ἐτέρας ἀποδείξεις περὶ τῆς κατὰ γράμμα ἐκδοχῆς τῆς φράσεως ταύτης, μόνον ἡ μαρτυρία τοῦ αὐτηκόου ἀγαπητοῦ μαθητοῦ Ἰωάννου ὑπερῆρκει, καθ' ὅτι οὗτοι ἐκ πάντων τῶν εὐαγγελιστῶν εἶνε ἀκριβέστεροι.

Ἱεροδ. ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
ΥΠΟ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἐκτέμνον.

α Καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα ἰα-
του· καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. Καὶ γε-
νομένου Σαββάτου ἤρξατο ἐν τῇ συναγωγῇ διδάσκειν
καὶ πολλοὶ ἀκούοντες ἐξεπλήσσοντο λέγοντες· πῶθεν τοῦ-
ταῦτα; καὶ τίς ἡ σοφία ἡ δοθεῖσα αὐτῷ, καὶ δυνάμεις
τοιαῦται διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ γίνονται; οὐχ οὗτός ἐστιν
ὁ τέκνων ἐ τοῦ υἱοῦ τῆς Μαρίας, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου καὶ
Ἰωσήφ καὶ Ἰούδα καὶ Σίμωνος; καὶ οὐκ εἰσὶν αἱ ἀδελφαὶ
αὐτοῦ ὡς πρὸς ἡμᾶς; Καὶ ἐκκαυχάλλοντο ἐν αὐτῷ. Ἐ-
λεγε δὲ αὐτοῖς· ὁ Ἰησοῦς ὅτι· οὐκ ἔστι προσωπότης ἄνθρωπος

εἰμὴν ἐν τῇ πατρὶδι αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τῇ οἰκῇ αὐτοῦ. Καὶ οὐκ ἤδυνάτο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι, εἰμὴ ὀλίγους ἀρράψουσιν· ἐπιθείς τὰς χεῖρας· ἐθε-
ράπευσεν· καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν. Καὶ
περιῆγε τὰς κώμας κύκλῳ διδάσκων. (σφ' 1—β).

Σύντομος ἐρμηνεία.

Και ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Καπερναοὺμ, ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του Ναζαρέτ, ἣ ὅποια ἀπέειχε 14 μίλια ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας. Τὸν ἠκολούθησαν δ' ἐκεῖ ἄφω-
σιμῶμένοι εἰς αὐτὸν ὡς πάντοτε οἱ μαθηταὶ του. Καὶ ὅτε ἦλθε τὸ Σάββατον καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ἔγινε συνάθροισις εἰς τὴν συναγωγὴν, παρέστη καὶ ὁ Ἰη-
σοῦς. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ σειρά τῆς ἐρμηνείας καὶ τοῦ κη-
ρύγματος, ἐξήγησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν διδασκαλίαν. Καὶ πολλοί, ἀκούοντες τὸ πλῆθος σοφίας καὶ ἀπαρμιλλὰς δυνάμεως κινυρῶν τὸν, ἐκυριεύοντο ἀπὸ τῆς
μεγάλου ἐκπληξίν καὶ ἔλεγον ἀναμεταξύ των· πῶς οὗτος ἠμ-
πόρεσε νὰ γίνῃ τοιοῦτος καὶ ἀπὸ ποῦ ἔλαβε τὴν ἱκανό-
τητα ταύτην; ὅποιος δὲ πηγῆς εἶνε ἡ σοφία, ἣ ὅποια τῶν
ἰδόνθ, καὶ πῶς θαύματα τοιαῦτα, ὅποια κοινολογούνται,
ἐνεργοῦνται διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ; Ἡμεῖς τὸν ἠξέουμέν-
πως λοιπὸν νὰ μὴ παραξενεωώμεθα διὰ τὰ ἐκκλησιαστικά
ταῦτα καὶ παράδοξα; Ὁ κόσμος, εἶνε ἀληθές, τρέχει εἰς
ἄλλας πόλεις κατόπιν του καὶ τὸν θαυμάζει καὶ δοξάζει
τὸν Θεὸν θεωρῶν τὸν Ἰησοῦν τοῦτον μεγάλην τινὰ προσω-
πικότητα, προφήτην μοναδικὸν ἀποσταλέντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ξυλουργός, ὁ υἱὸς τῆς συμπολίτι-
δος μας Μαρίας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσὴφ
καὶ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Σίμωνος; Καὶ αἱ ἀδελφαὶ του καὶ
συντόποιαι μας δὲν μᾶς εἶνε καὶ αὐταὶ ἀρετὰ γινώσται;
Ἔλεγον δὲ ταῦτα θεωροῦντες ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς τοὺς
τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἰωσήφ, τοὺς ὁποίους
εἶχεν ἐκ τῆς ἀποθανούσης γυναικὸς του πρὶν ἢ μνηστευθῆ-
ναι τὸν παρθένον Μαρίαν. Καὶ ἐν τῇ ἐκπληξίᾳ τῶν ταύτην μάλ-
λον ἔκαμνον σκανδαλῶδεις διαλογισμοὺς ἐν σχέσει πρὸς
τὸν Ἰησοῦν, ἐξευτελίζοντες αὐτὸν διὰ τὴν ἀσημύτητα τῇ
καταγωγῇ καὶ τὸ εὐτελές τοῦ ξυλουργικοῦ τοῦ ἐπαγγέλ-
ματος καὶ μὴ θέλοντες νὰ παραδεχθῶσιν, ὅτι ὁ χριστὸς
ἔσται συγχωριανὸς των, ἦτο ἐπιφανὴς ἀπειθαλμὸς τοῦ
Θεοῦ. Ἀπ' ἐναντίας δὲ ἔτεινον εἰς τὸ νὰ πιστεύσωσι
ὅτι καὶ ἡ διδασκαλικὴ ἱκανότης του καὶ τὰ θαύματα καὶ τὸ
προήρχοντο ἐκ τοῦ Πονηροῦ θέλοντος ν' ἀπατήσῃ καὶ νὰ
συγχύσῃ διὰ τοιοῦτον ὀργάνον τὸν λαὸν τὸν Ἰσραὴλ. Τῶν
τοιοῦτα αἰσθήματα συνεμπίρνοντο καὶ αὐτοὶ οἱ συγγενεῖ
τοῦ Ἰησοῦ καὶ οἱ θεωροῦμενοι ἀδελφοὶ του, οἵτινες δὲν ἠδύ-
ναντο νὰ ἐξηγήσωσι τὴν νέαν περίοδον τοῦ βίου του. Εἰπα-
λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτοὺς ὅτι εἰς προφήτης δὲν εὗρισκε
ἄλλου τὴν περιφρόνησιν δόξην ἐν τῇ πατρίδι του καὶ
μεταξὺ τῶν συγγενῶν του καὶ τῶν οἰκείων, ὅπου πολλὰ
προκαταλήψεις καὶ ταπεινὰ προσωπικὰ αἰσθήματα ἐξεγα-
ρουμένων τινος τῶν δυσπιστιῶν καὶ τῆς ζηλοτυπίας. Καὶ
δὲν ἔκαμνεν ἐκεῖ κανὲν ἀξιολογώτερον θαῦμα, ἐπειδὴ διὰ
ἡδυνήθη νὰ εὕρῃ ποῦποτε τὴν πίστιν ἐκείνην, ἥτις ἀπετέλε-

τὸ ἡθικὸν προαπαιτούμενον τῶν θαυμάτων του· μένον δέ, διὰ τὰ μὴ ἀπέλθῃ χωρὶς εὐεργεσίαν τινά, καὶ διὰ τὰ δῶσθαι ὅσον τὸ ἐξ αὐτοῦ, ἀφορμὴν καθαρωτέρας σκεψέως εἰς τοὺς συμπολίτας του, ἐβέβηκτος μερικῶς ἀρρώστους δι' ἐπιθέσεως τῶς χειρῶν. Εὐρὲ δὲ εἰς ἄκρον καταπληκτικὴν τὴν καὶ κατόπιν τῶν θεραπειῶν τούτων ἄπιστον πρὸς αὐτὸν διαθέσειν τῶν συμπατριωτῶν καὶ τῶν συγγενῶν του, καὶ ἐγκαταλείψαν τὴν Ναζαρέτ, περιήρχετο τὰς γύρου κωμοπόλεις διδάσκων εἰς αὐτάς, ὅπου μὴ ἀρχετὴν κατ' τὸ μέλλον ἢ ἥττον προβυμῶν ἤκουετο δ' λόγος του.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΥΠΟ ΕΠΟΨΗΝ
ΟΙΚΟΟΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ, ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΤΕ
ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Εἴχατι ἐξ ὁδίου. [Εἰς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλάσφημαι αὐτῷ, λέγων, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτὴν καὶ ἡμᾶς. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπίτιμα αὐτῷ, λέγων, οὐδὲ σὺ φοβῇ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ· καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἀξία γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἔσποιν ἐπράξε· καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μνησθήναι μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, ὁμῶν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ. (Λουκ. κγ'. 39 - 47).

Καὶ ἐλθὼσθ' αὐτὸν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα, Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου· θεὸς δὲ τὰ γόνατά, ἔραξε φωνῇ μεγάλῃ, Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐκοιμήθη. (Πράξ. 7. 59 - η.).

Εἶχα ὑπὲρ τῶν νεκοιμημένων. Εἰ μὴ τοὺς προπεπτωκό-
τας ἀναστῆναι προσεδόξα, περισσόν ἂν ἦν καὶ ἡρώδης
ὑπὲρ τῶν νεκρῶν προσεῦχεσθαι· εἴτ' ἐμβλέπων τοῖς μετ'
εὐσεβείας κοιμωμένοις κάλλιστον ἀποκείμενον χαριστήριον,
δοῖα καὶ εὐσεβῆς ἡ ἐπίνοια. "Ὅθεν περὶ τῶν θεινῶτων
τὸν ἱλασμὸν ἐποίησας τοῦ ἁμαρτίας ἀπολυθῆναι. (Β'.
Μακκαβ. ιε'. 42).

Ἐπιτελεσθω δὴ τρίτα τῶν κεκοιμημένων ἐν ψαλλοῖς
καὶ ἀναγνώσεσι καὶ προσευχαῖς διὰ τὸν τρίτημον ἔγε-
θέντα, καὶ ἔντατα εἰς ὑπόμνησιν τῶν περιόντων καὶ τσο-
σαρικοστά, καθὼς καὶ ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς ἐπένησε Μωϋσῆν,
καὶ ἐνίκασα καὶ διδασθω ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν πῆ-
νησι εἰς ἀνάμνησιν αὐτῶν. (Ἀποστολ. Διαταγ. βιβλ.
η', 42).

Ἐὰν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς διὰ τῶν νομικῶν θυσιῶν οἱ Μακκαβαῖαι ἠλπίζον νὰ ἐπιτύχωσι μέχρι τινὸς τὸν ἱλασμόν τῶν ἁμαρτιῶν τῶν κεκοιμημένων αὐτῶν ἀδελφῶν, πόσῳ μᾶλλον ἐπιτυγχάνεται ὁ ἱλασμός οὗτος διὰ τῆς ἀναίμακτου θυσίας, διὰ τοῦ αἵματος θη- τοῦ Ἀμνοῦ, τοῦ αἵροντος τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, περὶ τοῦ Γραφικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικῆς τ' αὐτῆς ἀληθείας οὐδεὶς ὁρθόδοξος ἀμφισβᾷλει.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐνιαχοῦ τινες ἐκ τῶν Ὁρθόδοξων ὑπὸ τὴν ἐπιθέρειαν τῶν ἀντεναγγελικῶν δοξασιῶν ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς δραστηριότητος τῶν μέσων τούτων παραμυλοῦσι τὰ πρὸς τοὺς κεκοιμημένους γονεῖς αὐτῶν ἱερὰ καὶ θήκοντα, ἐλεημοσύνας δηλ. καὶ ἱερὰς λειτουργίας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν αὐτῶν, διὰ τοῦτο πολλὰκις, θείας οἰκονομίας, αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐμφανίζονται ἐπὶ μὲν πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν, ἐπὶ δὲ εἰς ἄλλους συγγενεῖς ἢ φίλους, πρὸς ὑπόμνησιν τῶν ἱερῶν τούτων καθηκόντων τῆς εὐγνωμοσύνης, ἐλεημοσύνης καὶ βοηθείας πρὸς τοὺς βασανιζομένους ἕνεκα ἁμαρτημάτων μὴ ἐξελθόντων διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως.

Ἐπειδὴ δὲ τοιαύτη τις ὑπόμνησις δι' ὀνείρου συνίστη καὶ ἐν Καισαρείᾳ, μάλιστα δὲ εἰ ἐμφανισθέντες παρήγειαν ἡν δημοσιεύθῃ αὕτη, ἄλλως ἠπειλήσαν τὴν ἰδοῦσαν τὸ ὄνειρον, ὅτι ἐνέχεται ὡς κρύψασα τὸ τάλαντον, διὰ τοῦτο συμφέρει, νομίζω, νὰ δημοσιευθῇ τὸ ἐν λόγῳ ὄνειρον ἐνταῦθα ὡς σχετικὸν τῷ θέματι, περὶ οὗ πραγματευόμεθα.

Τοιαῦτα δὲ ὄνειρα δὲν εἶναι σπάνια ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ καὶ ταῖς βιογραφίαις τῶν Ἁγίων.

Μάλιστα δὲ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐμφάνσεως τοῦ προκεκοιμημένου εὐσεβοῦς ὀρθοδόξου εἶναι ἡ καταλληλοτέρα τῇ σκοπῇ αὐτοῦ, διότι συμπίπτει τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω μετὰ τὸ Ψυχασάββατον.

Ἡ κ. Χ. Γ. Οὐράκη ἐν Καισαρείᾳ περὶ τὰ μεσάνυχτα τῆς 26 Φεβρουαρίου 1907 εἶδε κατ' ὄναρ τὸν χατζὴ Ἰωάννην Μ. Κεδίκογλου κάτοικον τῆς Μουταλάσκης, προστείου τῆς Καισαρείας, ἀποθνήσκοντα τῇ 13ῃ Φεβρουαρίου, καὶ τὸν παπᾶ Εὐγένιον πρῶτον ἱερατικῶς προϊστάμενον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἀποθανόντα πρὸ 11 ἐτῶν, ἐστῶτα μετὰ τοῦ εἰρημένου Ἰωάννου πρὸ τῆς θύρας τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐν σχήματι μοναχῶν μετὰ καλύμματος λευκοῦ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ μετὰ κομποσχοινίων ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν, μὲ πρῶτωπα λάμποντα ὡς νέων τριακονταετῶν, ἐν ᾧ ὁ μὲν Χ. Ἰωάννης εἶχεν ἀποθάνει ἐν ἡλικίᾳ 59 ἐτῶν, ὁ δὲ παπᾶ Εὐγένιος ἐν ἡλικίᾳ 74 ἐτῶν.

Ὁ Χ. Ἰωάννης λοιπὸν καλῶν κατ' ὄνομα τὴν Χ. Γ. Οὐράκη, λέγει : «Πρὸ ἐνός ἔτους, ἐν ᾧ προσεκύουν τοὺς ἁγίους καὶ θεοβαδίστους τόπους, οὐδέποτε εἶχον φαντασθῇ ὅτι ἐπὶ τέλους ἤθελον φθάσει εἰς τὴν οὐράνιον ταύτην πατρίδα μας· ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ, ἃν καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸν μου ὑπέστην πολλὰ βάσανα καθ' ἃς ὑπὸ τῶν πονηρῶν πνευμάτων καὶ τῶν τελωνίων, ἐν τούτοις ὁ Ἄγγελος φύλαξ τῆς ψυχῆς μου διεφύλαξέ με ἀβλαβῆ καὶ ἐπὶ τέλους ἐλευθερωθεὶς ἐκ τῶν βασάνων ἐκείνων ἐφθάσα εἰς τὴν οὐράνιον μου πατρίδα· ὁ δὲ τόπος τῆς διαμονῆς μου εἶναι ὅπως φωτεινός καὶ ἀναπαυστικός, ὅπου οὐδεὶς πόνος, οὐδὲ λύπη οὐδὲ στεναγμός, ἀλλ' ἔχομεν ἀνεκλάλητον χαρὰν καὶ εὐφροσύνην. Ὅθεν παρακαλῶ νὰ μὴ λυπηθῇ δι' ἐμέ, ἀλλὰ νὰ

στελεῖν εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Σαββά 3 λίρας, καὶ τρεῖς ἄλλας εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ ὁσίου Γεωργίου Χοζεβᾶ, ὅς, ἂν καὶ ἐπεθύμουν νὰ δώσω ἔτι ζῶν καὶ ἐπισκεπτόμενος αὐτάς, ἀλλ' ἐκ φειδούς λυπηρὰς δὲν εἶχον δάσει. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ οὐχὶ μόνον αὐτὰ νὰ στελεῖν εἰς ἐκεῖνας τὰς ἱερὰς μονάς, ἀλλὰ καὶ ἄλλας ἐλεημοσύνας νὰ κάμῃ ἀπὸ τῆς περιουσίας μου, ἱερὰς λειτουργίας καὶ μνημόσυνα δι' ἐμέ τε καὶ τοὺς γονεῖς μου μέχρι τοῦ τρίτου ἔτους· καὶ τότε νὰ ἀνοίξῃ τὸ μνημόσιόν μου πρὸς ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων μου καὶ ἐνταῦτ' ἂν τελέσῃ ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν. Ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν ἐκρίθημεν ὁριστικῶς, διὰ τοῦτο αἱ ἐλεημοσύναι καὶ λειτουργίαι μεγάλως ὀφελούσιν ἡμᾶς. Ὁ δὲ περιττάμενός μοι εἶναι ὁ μακαρὴς παπᾶ Εὐγένιος, ὁ πρῶτον προσεπὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅστις μοι ἐδόθη ὡς δδηγός, διὰ τὴν ὁδηγήσῃ καὶ διδάξῃ τὰ δέοντα ἐντὸς τῶν 40 τούτων ἡμερῶν, μεθ' ᾧ λαθὼν τὰ δῶρα τῆς συντροφῆς μου θὰ ἀναχωρήσω εἰς Ἱερουσαλὴμ διὰ τὴν προσκυνήσας τὸν Κύριον».

Ἐπειτα δὲ ὁ παπᾶ Εὐγένιος λαθὼν τὸν λόγον ἐσυμβούλευε πολλὰ ἐκ τῶν ἁγίων Γραφῶν περὶ προσευχῆς, νηστείας, μετάνοιαν, ἐλεημοσύνης, περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τῶν εὐχῶν καὶ ἀφειρωμάτων εἰς ἱερὰ καθιδρύματα, διὰ τὰ μὴ κολάζωνται ὡς ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα, περὶ τοῦ ψυχρῆσθαι τῶν ἐλεημοσυνην καὶ ἱερῶν λειτουργιῶν εἰς τοὺς κεκοιμημένους μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κρίσεως καὶ τέλους πάντων περὶ τῆς προσυχῆς καὶ προσφύλαξης ἀπὸ τῆς πλάνης τῶν αἰρετικῶν.

Ταῦτα ἐν περιλήψει εἶδε καὶ ἤκουσεν ἡ εὐσεβὴς ἐκείνη γυνὴ κατ' ὄναρ, ἅπερ ὕστερον διηγήθη πρὸς τὸν αἰδελμότατον πατῆρ Ἀλέξανδρον ἱεροκήρυκα ἐν Καισαρείᾳ, ὅστις καὶ ἔγραψέ μοι διὰ τὴν δημοσιευθῆσιν, ἃν ἐγκριθῇ.

Ὅσοι δ' ἀφορᾷ τὴν ἱαματικὴν ἐνέργειαν τοῦ μυστηρίου τοῦ Εὐχελαίου, ἐν τῇ δεκαετῇ πείρᾳ μου, ὁσάκις ἀπετύγχανεν ἡ ἐπιστημονικὴ θεραπεία, συνίστων τὴν χρῆσιν τοῦ ὀρησκευτικοῦ τούτου μέσου, ὑπερ ἀνάγεται εἰς τὴν Προσευχὴν καὶ ἐπίκλησιν τῆς θείας ἀντιλήψεως διὰ τοῦ ἱερέως ὡς πρεσβυτοῦ μετὰ τὸ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· καὶ ὅτε μὲν ὁ ἀσθενὴς ἐθεραπεύετο ριζικῶς, ἐπὶ δὲ ἐβελτιούτο σχετικῶς, τὸ θερμόμετρον καὶ ὁ σφυγμὸς ὑπεδείκνυν τὴν ἁμειν ἐπιδράσιν τῆς δραστικῆς καὶ ἡρωϊκῆς ταύτης θεραπείας, ἀναλόγως τῆς πίστεως τοῦ ἀσθενοῦς εἴτε τινός τῶν οἰκείων καὶ συγγενῶν αὐτοῦ.

Ἐννοεῖται δὲ οἱ παρὰ τοῦ ἱατροῦ σύστασις τοῦ μέσου τούτου ὡς θεραπευτικοῦ, αὐξάνει ἔτι μᾶλλον τὴν πίστιν τῶν ἀσθενῶν ἢ καὶ τῶν οἰκείων καὶ συγγενῶν αὐτῶν.

Ἐπιστήμων, ὅστις εἶχεν ὑπηρετήσει εὐδοκίμως ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς δημοκριτὴς ἱατρός ἐν τῇ Νομαρχίᾳ Ἰκονίου, συστηματικῶς συνίστα πρὸς τοὺς χριστιανούς αὐτοῦ πελάτας, ὁσάκις πρὸς ἐβελτιοῦτο ὑπὸ ἡέξος· καὶ σοβαροῦ νοσήματος τὸ ἱερὸν εὐχέλαιον ὡς ὅρον ἀπαραιτήτων ἄλλως ἔλεγε, δὲν τολμᾷ νὰ βάλῃ χεῖρ· καὶ πολλὰκις ἐπετύγχανεν.

Διονύσιος Πύρρος ὁ Θεμελιὸς ἐπιστήμων ἱατρός τοῦ

παρελθόντος αἰῶνος, ἐν τῷ πονήματι αὐτοῦ α' Ἡ πρακτικὴ ἱατρικὴ λέγει ὅτι ὁ ἱατρός, ἂν θέλῃ νὰ θεραπεύσῃ συντομώτερον τοῦ προστρεχόντος αὐτῷ ἀσθενεῖς, ὀφείλει νὰ τοῖς συνιστᾷ πρῶτον τὴν ψυχικὴν θεραπείαν τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως· ἔπειτα δὲ δι' ὀλίγων φαρμάκων δύναται νὰ θεραπεύσῃ καὶ τὰ ὀργανικὰ νοσήματα, ἅπερ εἶναι αἱ παθολογικαὶ ποιναὶ καὶ συνέπειαι τῶν ψυχικῶν νοσημάτων εἴτε ἁμαρτιῶν καὶ οὕτως, ἐπὶ λέγει, ὁ μὲν ἀσθενὴς θεραπεύεται ταχύτερον, ὁ δὲ ἱατρός ἐκπαινεῖται ὡς ἔμπειρος.

(ἀκολουθεῖ)

Γ. ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ
ἱατρός καὶ Ἑρμῆς

ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΥΣΣΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ

Εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὸν ὁποῖον ζῶμεν, περὶ παντὸς ἄλλου ἢ περὶ προσευχῆς φροντίζομεν, ἐκ τούτου δὲ γεννᾶται ἡ ἀταξία τῶν ἡθῶν μας. Ἄν ἡ προσευχὴ ἐβλάδιζεν ἐπὶ κεφαλῇς ἐκάστης πράξεως ἡμῶν, δὲν θὰ ὑπῆρχε καμία πράξις ἐνοχος. Ἡ περὶ τοῦ Θεοῦ σκέψις, πάντοτε παρούσα εἰς τὸ πνεῦμα, θὰ ἀπεμάκρυνε τὰ τεχνάσματα τοῦ ἐγθροῦ τῆς σωτηρίας. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ προστάτρια τῆς ἀγνότητος, ὁ χαλινὸς τῆς παραφορᾶς, τὸ κατὰ τῆς ἀλζονείας καὶ μνησικακίας φάρμακον. Ἡ προσευχὴ φυλαδεύει τὸν φρόνον, τὴν ἀδικίαν, τὴν ἀσέβειαν. Εἶναι ἡ σφαγὴ τῆς παρθενίας καὶ τῆς συζυγικῆς πίστεως. Μᾶς φυλάττει κατὰ τῶν κινδύνων τῶν ταξιδίων καὶ μᾶς φυλάττει κατὰ τὸν ὕπνον. Ἐξασφαλίζει τὴν εὐφορίαν τῶν ἀγρῶν μας. Μᾶς φέρει τὴν παρηγορίαν εἰς τὰ δεσμά, καταπαύει τὰς λύπας, σφογγίζει τὰ δάκρυα, καταπραίνει τὴν φρίκην καὶ τὰς ἐκ τοῦ θανάτου θλίψεις.

Ἀχάριστοι διὰ τὰς εὐεργεσίας, ὅς ἔχομεν, καὶ ἀδιάφοροι δι' ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας περιμένομεν ἀκόμη, δὲν φροντίζομεν περὶ τῆς προσευχῆς, τοῦ μόνου τρόπου, δι' οὗ θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐξοφλώμεν τὰς πρὸς τὸν Θεὸν ὑποχρεώσεις μας. Καὶ τίς λοιπὸν ἐξέτινεν ὑπὸ τοὺς πόδας μας ταύτην τὴν γῆν, τίς ἠνοιξεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁδὸν διὰ μέσου τῶν ὕδατων, τίς ἀνέπτυξεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μας τὸν λαμπρὸν θάλλον τοῦ στερεώματος; Τίς ἐποίησε τὸν πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν φαίνοντα πυρσόν, ὅστις μᾶς φωτίζει τὴν ἡμέραν; Τίς ἐκάμε νὰ ἀναβλύζωσιν αἱ πηγαὶ εἰς τὸ βάθος τῶν κοιλάδων, τίς ἐκοίλανε διὰ τοὺς ποταμούς μας τὰς κοίτας, αἵτινες τοὺς ἐγκλείουσι, τίς ἐκάμε τὰ ζῶα νὰ δουλεύωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας μας, τίς διωργάνωσε τὴν εὐτελεῖα ταύτην κόνιν, τίς ἔδωκεν εἰς αὐτὴν συγχρόνως τὴν ζωὴν καὶ τὸν νοῦν, τίς ἐχάραξεν εἰς τὸν πηλὸν τὸν τύπον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ὁμοιότητος; Καὶ ἀφοῦ ἡ εἰκὼν αὕτη ἐσκοτίσθη διὰ τῆς ἁμαρτίας, τίς τὴν ἀποκατέστησεν εἰς τὸ ἀρχαῖόν της κάλλος;

Προσευχόμεθα, ἀλλὰ χωρὶς ἡ προσευχὴ μας νὰ εἶναι ὅπως τὴν ἀπαιτεῖ ἡ μεγάλη δύναμις ἐκείνου, πρὸς ὃν

ἀπευθύνεται. Ἐξευτελιζόμεν τὸ θεῖον μεγαλεῖον διὰ πόθων εὐτελῶν καὶ κλίσεων ταπεινῶν. Ἐκθέτομεν ὑπὸ τὰ ἁμαρτὰ ἐκεῖνα, ἀφ' ὧν οὐδὲν κρύπτεται, τὰς ἀτάκτους προσπάθειάς, δι' ὧν ἐργαζόμεθα, ὅχι διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν θεραπείαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποχρεώσωμεν τὸν Θεὸν νὰ συγκαταβῇ, παρέχων εἰς ἡμᾶς ὅ,τι θὰ μᾶς ἐφλόγιζε περισσότερον, καὶ παραπονούμεθα, ὅταν δὲν εἰσακουώμεθα, ὡς νὰ ψέγωμεν τὸν Θεὸν ὅτι δὲν εἶναι ἐκδικητικὸς, φιλάργυρος, ἀλαζὼν ὡς ἡμεῖς.

Ἄλλ' εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ ζητῇ τις ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀγαθὰ ἐπίγεια, ἀφοῦ ἔχει μεγίστην τοῦ χορηγεῖν αὐτὰ δύναμιν; Μάλιστα, ἀπ' αὐτοῦ ἀπορροῦσι ταῦτα, ἀλλὰ παρέχονται εἰς τοὺς ζητούντας αὐτά, μόνον διὰ νὰ ἐνισχύωσι τὴν ἐμπιστοσύνην των, ὥστε νὰ φροντίζωσι περὶ τῶν ἀληθινῶν ἀγαθῶν. Ὁ Θεὸς χορηγεῖ ταῦτα εἰς τὴν ἡμετέραν ἀδυναμίαν, ὡς μία μήτηρ, ἥτις κατ' ἀρχὰς δίδει εἰς τὸ τέκνον τῆς τὸ γάλα τῶν μαστῶν τῆς, διὰ τὴν δόσιν κατόπιν τροφὴν οὐσιαστικωτέραν, καθ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπουν ἡ ἡλικία του καὶ αἱ δυνάμεις του. Εἰς ταῦτα ἔχομεν εὐπορίαν, ἥτις μᾶς ὑπόσχεται ἀγαθὰ πραγματικώτερα, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ ζητῶμεν. Καὶ δὲν εἶναι παραφροσύνη νὰ παρακαλῶμεν νὰ μᾶς δίδῃ ὁ Αἰώνιος πρᾶγματὰ φθαρτά, ὁ κύριος τοῦ οὐρανοῦ πλούτη ἐπίγεια, ὁ Ὑψίστος πρᾶγματὰ μικρὰ καὶ εὐτελεῖ, ὁ Θεός, ὅστις μᾶς ἀνοίγει τὴν αἰώνιον βασιλείαν του, ἀνάξια λόγου ἀγαθὰ, ἀγαθὰ ὑποκείμενα εἰς φθοράν, καὶ ὧν ἡ παροδικὴ ἀπολαυσὶς μᾶς ἐκθέτει εἰς τόσους κινδύνους;

Ἐν Ἀθήναις

ΣΤ. Ι. ΤΗΛΙΑΚΟΣ

ΚΡΙΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Τὸ ἐν Βόλῳ ἐκδιδόμενον θεολογικὸν περιοδικὸν α' Ἱερομνήμων γράφει τὰ ἐξῆς περὶ τῆς ἀνὰ τὸ Πήλιον καὶ Ἀλλαχοῦ εὐαγγελικῆς περιοδείας τοῦ πανοσιολογιατάτου ἀρχιμ. κ. Π. Δουληγέρη : «Ὁ πανοσιολογιατάτος ἀρχιμανδρίτης κ. Δουληγέρης εἶναι ἄξιος οὐ μόνον τῶν ἡμετέρων θερμῶν συγχαρητηρίων, ἀλλὰ καὶ παγκοίνου εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ ἀνιδιοτελεῖ ἐκπληρώσει τοῦ ἀποστολικοῦ αὐτοῦ καθήκοντος, καὶ θὰ ἡδυνάμεθα ὅπως συχνότερον ἐνθυμῆται τὴν ἰδικιτέραν ἡμῶν πατρίδα, ὅπως διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐν διὰ σπανίας σταχυμυλίας καὶ ρητωρικῆς δεινότητος ἡξεύρει νὰ ἐγκατασπεῖρῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν του, συντελέσῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῷ εἰς τὴν ὀρησκευτικὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν ἡθικὴν ἀνάπλασιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Συγχαίρομεν δὲ ὁλοψύχως καὶ τὸν τοῦ περιοδικοῦ α' Ἀνάπλασις ὁμώνυμον Σύλλογον, ὅστις δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν διὰ τοῦ σπουδαιοτάτου καὶ κοινωφελεστάτου περιοδικοῦ αὐτοῦ ἐξάπλωσιν τῶν διδασμάτων τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ διὰ προσώπων καταλλήλων καὶ ἐγκρατῶν τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου συντελεῖ εἰς τὴν ἐξέγερσιν τοῦ ὀρησκευτικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ».

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀγγέλλεται ὅτι οἱ γάμοι τοῦ πρίγκηπος τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου μετὰ τῆς πρίγκηπισσης Μαρίας Ρολάνδου Βοναπάρτου θ' ἐτελεσθῶσιν ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Νοεμβρίου. Πρὸς τοῦτο ἐξωραϊζεται καὶ ἡ ἐμπροσθία πρόσφαις τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως, ἡ δὲ δῆμος προετοιμάζει ὅσον τὸ δυνατόν λαμπροτέραν τὴν ὑποδοχὴν τῶν μελλονόντων καὶ πανηγυρικωτέραν τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς ἐορτάς τῶν γάμων των.

— Βεβαιῶνται ὅτι ἡ προῖξ τῆς μνηστῆς τοῦ ἡμετέρου βασιλοπαίδος εἶνε ἀπὸ τὰς σπανιωτάτας. Εὐχόμεθα νὰ εἶνε τοιαύτη καὶ ἡ καρδία της, ἀληθὲς ταμῖον ἡθικῶν καὶ πνευματικῶν θησαυρῶν, ὅπως ἐμπρέπει εἰς τὰς ὑψηλὰς συζύγους τὰς ὠριμένους νὰ εἶνε πρότυπα τῶν χαμηλῶν.

— Οἱ διέποντες τὸν θρόνον τοῦ πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἔγραψαν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν πατριαρχεῖον καὶ τὸ πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, παρακαλοῦντες νὰ γίνωσι δεκταὶ αἱ ἐπιτροπαὶ αὐτῶν ἐξ ἀρχιερέων καὶ λαϊκῶν, αἱ ὁποῖαι νὰ μεταβῶσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ Ἱεροσόλυμα πρὸς συνενόησιν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας. Ὁ μακαριώτατος πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐγκρίνων κατ' ἀρχὴν τὴν πρότασιν ταύτην τῶν μητροπολιτῶν τοῦ Ἀντιοχείου θρόνου, θεωρεῖ ὅμως ἀπαραίτητον ὅπως ἡ ἐν λόγῳ ἐπιτροπὴ ἔχῃ τὴν πληρεξουσιότητα ὅλων τῶν λοιπῶν ἀρχιερέων καὶ κοινοτικῶν σωματείων τῆς Ἀντιοχείας.

— Ἡ δὲ ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου κατ' ἀρχὴν μὲν ἐνέκρινε τὴν ἀνωτέρω σκέψιν τοῦ Μ. πατριάρχου Ἱεροσολύμων συγχρόνως ὅμως ἀπεφάσισε ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν πατριαρχεῖον δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς ἀμέσους πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς τοῦ Ἀντιοχείου θρόνου σχέσεις· ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ ἡ Α. Θ. Μ. προῖξ εἰς τὰς προκαταρκτικὰς μετ' αὐτῶν συνεννοήσεις, ὕστερον ἢ ἐξ Ἀντιοχείας αὕτη ἐπιτροπὴ δύναται νὰ μεταβῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τελικὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος συνεννόησιν.

— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἤρχισαν ἡ νέα ἱερὰ Σύνοδος τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἀποτελούμενη ἐκ τῶν Σ. ἐπισκόπων Κεφαλληνίας Δαμασκηνοῦ, Ἡλείας Δαμασκηνοῦ, Μεσσηνίας Μελετίου, Μαντινείας Γερμανοῦ.

— Ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τυπογραφείου ἐξῆλθεν ἡ δευτέρα πατριαρχικὴ ἐκδόσις τῆς Καίνης Διαθήκης ὁμοίᾳ πρὸς τὴν πρώτην, φέρουσα δὲ διωρθωμένα πλέον τυπογραφικὰ τινὰ σφάλματα, τὰ ὁποῖα εἶχον παρερμηνείας εἰς ἐκείνην. Τὴν δευτέραν ἔλδοσιν προνοεῖ τῆς Α. Θ. Π. κοσμοῦσιν αἱ εἰκόνες τῶν τεσσάρων ἱερῶν εὐαγγελιστῶν κατὰ χειρόγραφον μεμβράνιον κώδικα τῆς ἱερᾶς μονῆς Μεγίστης Δαύρας καὶ τέσσαρα πανομοιότυπα τῆς ἀρχῆς τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων, ὡς ἐν λαυριωτικῷ κώδικει κείνται, φιλοτεχνηθέντα πάντα ἐν ὀνομαστῷ ἐργοστασίῳ τῆς Λειψίας.

— Ἡ τελευταία πολὺκροτος δίκη, ἐκ τῆς ὁποίας κατεδείχθη ὅτι πρόσωπα ὑψηλῶν κύκλων ἐν Βερολίνῳ ἔζων

κατὰ τρόπον κατάπτυστον, ἀποτελεῖ πρόσθετον κύριον τῆς ἀληθείας ἐπὶ ὁ ἄνθρωπος, παύων νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸν Θεόν, καθίσταται ἀνίκανος νὰ διατηρήσῃ τὸν ἀνθρωπισμὸν του. Εἰς τὴν θρησκευτικὴν Γερμανίαν τοῦ Ὁγοῦ ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ ἀρεὶα καὶ ἡ πλήρης ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ μαστίζουσιν μέγιστον μέρος ὅλων τῶν τάξεων τοῦ Βερολίνου. Ἐξ ἡ νόσος αὕτη ἐξακολουθεῖ εὐρυνομένη, ἡ Γερμανικὴ δύναμις δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ὑποστῇ τὰ ἀντίποινα τῆς διαφθορᾶς, ὡς συνέβη ἐν τῇ ἱστορίᾳ εἰς ὅλα τὰ ἐξαχρειωθέντα κράτη.

— Ἐχειροτονήθη χθὲς ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως καὶ ὁ Σιβερασιώτατος νέος Ἐπίσκοπος Θήρας κ. Ἀγαθάγγελος Γεωργιάδης τέως ἐφημέριος τῆς ἐν Πετροπόλει Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

— Εἰς τὸν Γερμανικὸν στρατὸν ἡ ἐργάνωσις τῶν ἐφημερίων διατελεῖ ὑπὸ δύο ἀρχιεφημερίους· ἓνα καθολικὸν καὶ ἓνα διαμαρτυρούμενον, οἱ ὁποῖοι ἔχουν βαθμὸν στρατηγοῦ καὶ ἐτήσιον μισθὸν 8,100 μάρκων. Ὑπ' αὐτοῦ ἐφημερεύουσι 18 ἐφημέριοι μὲ βαθμὸν ταγματάρχου καὶ 81 ἐφημέριοι μὲ βαθμὸν λοχαγοῦ. Πλὴν αὐτῶν, ὅτινες μένουσιν εἰς τὰ μεγάλα στρατιωτικὰ κέντρα, ἡ Κυβέρνησις διατηρεῖ ἐν τῷ στρατῷ πολλοὺς ἄλλους ἱερεῖς. Οὗτοι ἐν καιρῷ μὲν εἰρήνης διαμένουσιν εἰς τὰς διαφόρους φρουρὰς καὶ λόχους· ἐν καιρῷ δὲ πολέμου ἀποσπᾶται εἰς ἱερεῖς εἰς ἕκαστον τάγμα.

— Εἰς πάντα νεοσύλληκτον στρατιώτην ἐν Γερμανίᾳ δίδεται ἀμέσως ἐν βιβλίον προσευχῶν τοῦ θρησκευτικοῦ δόγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει. Καθ' ἐκάστην δὲ τριμηνίαν οἱ συστρατιῶται προσέρχονται ἐν τοῖς οἰκείοις ναοῖς εἰς τὴν κοινωνίαν.

— Ἐν Αὐστρίᾳ ὑπάρχει ἰδιαίτερος στρατιωτικὸς ἀρχιεπίσκοπος μὲ θέσιν καὶ μισθὸν στρατηγοῦ. Εἰς ἐκάστην δὲ στρατιωτικὴν περιφέρειαν ἀναλογεῖ καὶ μία ἐκκλησιαστικὴ διαίρεσις, διευθυνομένη ὑπὸ ἐνὸς ἀρχιεφημερίου, βοηθουμένου ἀπὸ ἄλλους ἐφημερίους στρατιωτικούς καὶ καθηγητὰς τῶν θρησκευτικῶν διὰ τὰς διαφόρους στρατιωτικὰς σχολὰς.

— Ἡ Ὁλλανδία ἀφίνει ἐλευθέρους τοὺς στρατιώτας κατὰ τὰς ἐργασίας ἡμέρας, διὰ νὰ ἐκπληρώσωσιν ἐλευθέρως τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα καὶ ἔχει εἰσαγάγει εἰς τὸν στρατὸν τὴν διδασκαλίαν θρησκευτικῶν μαθημάτων.

— Καὶ εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἕκαστον σύνταγμα στρατοῦ ἔχει τοὺς ἐφημερίους του, ἓνα καθολικὸν καὶ ἓνα διαμαρτυρούμενον, μὲ βαθμὸν λοχαγοῦ.

— Εἰς τὴν Ἀγγλίαν δύο ἀρχιεπίσκοποι, ὁ εἰς Ἀγγλικανὸς καὶ ὁ ἕτερος καθολικὸς, εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὸν στόλον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ποῖος θὰ ζητήσῃ τὴν συμφιλίαν ; ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ.— Ἐπαρχιακὸν κήρυγμα «Ἀναπλάσεως», ὑπὸ Παναρ. Χ. Δουλγέρη.— Ἐλεγχος ἀνασκευῆς ἀνασκευῶν ὑπὸ Ἱεροδ. Νεοφ. Ξανθοπούλου.— Ἐρμηνεῖα εἰς τὸ κατὰ Μάρκον ἄγιον Εὐαγγέλιον, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ.— Ἡ προσευχὴ καὶ τὰ μυστήρια ὑπὸ Γ. Βύγενιδου.— Δύναμις καὶ σημασία τῆς προσευχῆς κατὰ τὸν Νύσσου Γρηγόριον, ὑπὸ Στ. Τηλιακοῦ.— Κρίσεις περὶ τῆς περιδείας τοῦ ἀρχιμ. Παναρ. Δουλγέρη.— Ποικίλα.

Τυπογραφεῖον : ΔΡΙΣΤ. ΔΙΑΔΗΣΜΑ